

горещи симпатии къмъ обичния му, казваше, български народъ, и ни увѣри, че тия симпатии сжществували и въ цѣла християнска и хуманна Франция; па като се обърна къмъ по-стария отъ насъ, добръ познатъ нему още отъ Цариградъ, прибави да каже съ единъ видъ въздишка, че религията е свято нѣщо, съ което не е позволено да си играемъ, и че християнската религия е между друго не само първото условие, но и най-здравата гаранция за добиване и пазене добръ разумъваната свобода на народитѣ. За тия свойства на християнската религия той говори доста надълго. Слѣдъ това той стана и ни пожела сладкодумно добъръ успѣхъ въ възложената намъ отъ народа ни свещена мисия и ни изпрати съ най-голѣма вѣжливостъ при сърдечни благопожелания и благословии за подобрене участиа на многострадателния отистинна български народъ както въ политическо, така и въ религиозно, казваше, отношение. „Не забравяйте, ни каза милозливо, като ни изпровождаше до вратата, не забравяйте никога Исуса Христа въ вашитѣ дѣйствия и постѣпки, надѣйте се на него, той е пострадалъ за цѣлото човѣчество, съ неговото име ще се освободи и вашиятъ народъ“. Строгъ на изгледъ, но инакъ милъ, любезенъ, вѣжливъ, при това уменъ, опитенъ и проникателенъ католишки монахъ.

И понеже стана тукъ дума за свиждането ни съ едно католическо духовно лице, нека ми бжде позволено да спомена по тоя случай името и на друго едно лице, сжщо съ духовно звание, но по съвършено друго направление. Това лице е отецъ *Гете*, съ когото азъ бѣхъ се запозналъ още отъ врѣме на студентството ми въ Парижъ посрѣдствомъ руския по онова врѣме въ тоя градъ протоиерей, знаменития Василиевъ, на когото пѣкъ бѣше ме прѣпоръчилъ установениятъ отъ дълги години въ Па-